

دیدگاه

■ مروری بر مبنای حقوقی تعرفه داروسازان

مسایل مطرح شده اخیر در خصوص حذف تعرفه داروسازان در داروخانه‌ها باید باعث هوشیاری و حساسیت بیشتر جامعه داروسازی کشور شده و آنچه ضروری است عملکرد همکاران داروساز در داروخانه باید به گونه‌ای باشد که ضمن رعایت دقیق شرح وظایف و دستورالعمل نحوه اخذ تعرفه جای هیچ‌گونه سؤال و ابهامی را برای نهادهای اجرایی و نظارتی باقی نگذارد تا هر سال به بهانه‌های مختلف شاهد آسیب معنوی و مادی به این قشر زحمتکش از جامعه پزشکی نباشیم. این مهم جز با همکاری کلیه اعضای جامعه داروسازی کشور و هماهنگی انجمن داروسازان و سازمان نظام پزشکی میسر نخواهد شد. زمینه زیر سؤال بردن خدمات داروسازان در داروخانه‌ها از حدود ۲ سال پیش در برخی از رسانه‌ها مطرح و توسط مرکز پژوهش‌های مجلس پیگیری

شد. توضیحات، دلایل و مستندات متعددی از طرف وزارت بهداشت و سازمان نظام پزشکی کشور ارایه گردید ولی این مساله آن چنان که باید توسط جامعه داروسازی کشور جدی گرفته نشد تا این که سازمان بازرسی کل کشور درخواست لغو تعرفه داروخانه‌ها مصوبه سال ۸۳ هیات وزیران را در دیوان محترم عدالت اداری مطرح نمود.

با عنایت به این که استناد تعرفه مصوب سال ۸۳ هیات محترم وزیران مواد ۱۰، ۹ و ۸ قانون بیمه همگانی بود و در قانون مذکور خدمات تشخیصی و درمانی ذکر شده است (یا عبارت خدمات دارویی ذکر نشده است)، بنابراین خدمات داروسازان در داروخانه‌ها حق خدمات درمانی تشخیص داده نشده و استناد مصوبه هیات وزیران به قانون بیمه همگانی لغو گردید ولی آنچه همکاران محترم باید بدانند این است که از وظایف دیوان محترم عدالت اداری تطبیق مصوبات اداری و دولتی با قوانین موجود کشور است. لذا رد استناد مصوبه

سال ۸۳ هیات محترم وزیران به قانون بیمه همگانی دلیل بر لغو تعرفه داروسازان نمی‌باشد. با توجه به مراتب فوق و در دفاع قانونی از نحوه اخذ تعرفه داروخانه با توجه به رأی دیوان محترم عدالت اداری موارد ذیل را می‌توان به صورت دو نکته کلی مطرح نمود:

الف - استنادات اول در خصوص تطبیق قوانین سایر مصوبات

۱ - اصولاً استناد ابلاغ سایر تعرفه‌های ابلاغی توسط وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی قانون بیمه همگانی نیست بلکه بند ۱۵ ماده یک شرح وظایف این وزارت بوده که صراحتاً اعلام نموده تعیین مبنای محاسبه هزینه‌های تشخیصی درمانی، دارویی و تعیین تعرفه‌های مربوط در بخش دولتی و غیردولتی از وظایف وزارت بهداشت بوده که بعداً با توجه به قانون تشکیل سازمان نظام پزشکی تعیین تعرفه در بخش خصوصی به سازمان مذکور واگذار گردید. بنابراین، مصوبات وزارت بهداشت جهت بخش دولتی و سازمان نظام پزشکی جهت بخش خصوصی استناد قانونی داشته و قابل اجرا می‌باشد.

۲ - تعرفه داروخانه‌های بخش خصوصی توسط سازمان نظام پزشکی که یک NGO است، تعیین و ابلاغ می‌شود و مصوبات بخش خصوصی قابل طرح در دیوان عدالت اداری نمی‌باشد.

۳ - ارسال تعرفه مصوبه سال ۸۳ هیات وزیران فقط در مورد مصوبه مذکور جاری بوده و دلیل بر لغو سایر مصوبات ابلاغی تعیین تعرفه از طرف وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی و سازمان نظام پزشکی کشور نمی‌باشد.

ب - استناد دوم

خدمات داروسازان در داروخانه دارویی است یا درمانی و یا هر دو؟

۱ - آنچه که مبرهن است اگر ماده ۲۵ آیین‌نامه داروخانه و دستورالعمل نحوه اخذ تعرفه داروسازان خدمات درمانی نیست، پس چه عنوانی برای آن می‌توان ذکر نمود، نکته‌ای که نیاز است توسط سازمان نظام پزشکی کشور و انجمن داروسازان به شکل بسیار جدی مجدداً در دیوان محترم عدالت اداری پیگیری شود.

۲ - اگر به فرض بپذیریم خدمات فوق درمانی نباشد، قطعاً هر عقل سلیمی خواهد پذیرفت این خدمات دارویی هم هست لذا با استناد بند «الف» اخذ تعرفه جایگاه قانونی دارد و اگر اثبات کنیم این خدمات درمانی هم هست باز هم می‌توان به قانون تشکیل وزارت بهداشت، سازمان نظام پزشکی و سایر قوانین موجود نیز اشاره نمود.

بنابراین، آنچه که می‌توان نتیجه گرفت خدمات داروسازان را هر چه بنامیم اخذ تعرفه در قوانین جاری کشور موجود و قابل استناد بوده و جای هیچ شک و شبهه‌ای در آن وجود ندارد و با توجه به تبصره ۲ ماده ۱۱ قانون تشکیل وزارت رفاه که در آن ذکر شده ختمی‌ها و مصوبات وزارت بهداشت در زمینه امور بهداشتی درمانی و سامانه ارجاع برای وزارت رفاه و تامین اجتماعی و قلمروهای آن لازم الاجراست، می‌توان چنین در نظر گرفت که سازمان‌های بیمه‌گر ملزم به رعایت مصوبات وزارت بهداشت در زمینه تعرفه داروخانه‌ها می‌باشند.

دکتر محمد عبده‌زاده
اداره امور داروخانه‌ها و توزیع